

~ 1 ~

Nog lang nadat de wolf hem had thuisgebracht, hoorde Ferr'han hun gehuil, alsof de roedel zich schuilhield in het bos en zich niet al lang in de bergen had teruggetrokken. De volle maan bescheen de nevel tussen de donker oprijzende boomstammen, hun takken zacht schommelend op de wind alsof ze een duistere dans uitvoerden.

Langzaam keerde Ferr'han zich van het raam af en nam plaats op de stoel die zijn Carr'linn had klaargezet. Meteen voelde hij de zachte maar zekere handen van Milek die zijn hoofd in de goede positie brachten en behendig zijn haar bevrijdden van alle spelden en klemmen, zodat het weer los over zijn schouders viel. Nu het ritueel van zijn Kléar'ach voorbij was, was de ceremoniële haardracht niet meer nodig. Net zomin als de beschermende substantie die er dik in gesmeerd was.

Ferr'han liet Milek begaan. Het zachte trekken aan zijn haar versmolt met het licht van de flakkerende kaarsen en van de maan die door het raam naar binnen scheen.

Zijn lichaam gloeide, hij voelde iedere vingertop,

ieder bloedvat, tot zijn haarwortels aan toe. Dus dit was zijn Kléar'ach, zo groot was zijn aangeboren kracht nu, zo had het ritueel hem versterkt. Hij wist het, ze hadden het hem verteld, maar toch had hij dit niet verwacht, niet zo. Hij keek naar zijn handen, die op zijn bovenbenen rustten; zijn slanke vingers, de handpalmen met de lange lijnen, de paar zilveren ringen die hij nooit afdeed: een met een blauwe steen, als uilenogen, en een eenvoudige gladde ring. De handen van een vreemde.

Zijn vingertoppen tintelden nog waar hij het vuur had aangeraakt, het reinigende vuur van zijn Kléar'ach dat als een speer zijn lichaam had doorstoken en hem tot zijn pure kern had gebracht. Hij rilde.

'Hebt u het koud?' vroeg zijn Carr'linn.

Ferr'han schudde zijn hoofd, zei 'nee', en hij merkte dat Milek gestopt was met het uitborstelen van zijn haar.

'Ik kan wel een mantel voor u pakken, of de kamer warmer maken.'

'Dank je, Milek, ik heb het niet koud.' Ferr'han bekeek zijn handen, maar wat hij voelde was niet te zien. Met een aanraking van zijn vingertop, nauwelijks waarneembaar zo licht, kon hij werelden verschuiven.

Hij probeerde zich te richten op de bewegingen van Milek, op het getrek aan zijn haar, de voetstappen die om hem heen drementelden, maar het pompen van zijn bloed was te overheersend; hij voelde de spier van zijn hart bewegen,

het bloed door zijn aderen stuwen. Hij voelde de stoel onder zich, de grond onder zijn voeten. Als hij wilde, kon hij de ruimte over de vloer voelen, de muren van zijn kamer, de gangen van het huis Myrr'na gogh, naar buiten, het woud, de vlakten, de bergen van Llychfyllyd en verder, naar alles wat hij was. Zo groot was hij nu, Ferr'han. Nooit had hij vermoed dat zijn Kléar'ach zo intens zou zijn, dat die zoveel zou veranderen. Dat alles om hem heen zo nietig werd en dat hij zo leeg zou zijn.

'Uw kleren hangen klaar.'

Met een schok voelde Ferr'han zijn lichaam weer, de grond onder zijn voeten. Hij opende zijn ogen en knipperde in het kaarslicht. Milek stond voor hem, met zijn hand op zijn schouder en een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. Hij moest daar al enige tijd staan, zonder dat Ferr'han daar iets van gemerkt had.

'Uw kleren,' zei Milek, en Ferr'han was blij dat hij geen vragen stelde.

Hij stond op, trok het gewaad van zijn Kléar'ach uit en haalde de schone kleren van de hanger – een zwarte broek en een tuniek met glanzende borduursels. Hij deed er zijn kniehoge laarzen bij aan en bekeek zichzelf in de spiegel. Een vreemde. Een jongeling die zijn kleren droeg, zijn haar kunstig gevlochten in zijn favoriete dracht, met zijn gezicht. In niets leek dit spiegelbeeld op hoe hij zich voelde.

Vanuit Argadwyns kamer klonken stemmen, geruis, af en toe een voetstap. Ook zij maakte zich op voor de bijeenkomst bij de vuurplaats om zijn Kléar'ach te vieren. Hij rechtte zijn schouders en de jongeling in de spiegel zag eruit als iemand die er klaar voor was. Het was vast normaal om na je Kléar'ach zo vervreemd van jezelf te zijn.

Hij keerde zich van zijn spiegelbeeld af en bleef stilstaan. Milek was weg. In de andere kamer werd het stiller, een deur ging dicht. Argadwyns Carr'linn ging ook weg. Een licht geruis kwam zijn kant op en even later voelde hij Argadwyns aanwezigheid. Innerlijk zette hij zich schrap, maar hij bewoog niet, draaide zich niet eens naar haar om.

'Kom mee,' zei ze, haar stem zacht maar de woorden duidelijk. Ze had de gave de energieën van mensen te zien, en hij haatte het. Ze kon zijn verwarring zien, zijn vervreemding en zijn onwil om mee te gaan. Misschien nog wel meer; het was al vaker voorgekomen dat zij eerder dan hij wist hoe hij zich voelde.

En toch was zij nietig, zoveel kleiner dan hij. Met één beweging van zijn hand kon hij... Hij balde zijn handen tot vuisten. Wat voor gedachten waren dit? Waarom zou hij zijn familie iets aan willen doen, Argadwyn iets aan willen doen?

Vermorzelen, was wat hij niet had willen denken.

Toen hij zich omdraaide en naar haar toe liep, deinsde ze, bijna onmerkbaar, achteruit. Een kort moment

was het maar, nauwelijks een tel. Glimlachend schoof ze haar arm door de zijne.

Buiten bleef hij staan. De sterrenlucht strekte zich sprankelend boven hem uit, de avondlucht drukte kil tegen zijn huid. Op het pad stonden de anderen te wachten, net zo roerloos als de bomen die hen omringden. De Aldych met hun macht.

De lichte druk van Argadwyns arm trok hem los. Samen liepen ze verder en de anderen volgden hen, over het veld naar de vuurplaats. Takken en houtblokken lagen klaar om aangestoken te worden en al gauw laaiden vlammen knetterend op. Oranje vonken sproeiden omhoog, de heldere nacht in. De gezichten om Ferr'han heen hadden een gelige gloed en vreemde schaduwen, die nog spookachtiger leken door het licht van de volle maan. In de verte huilden de wolven.

Een kroes werd hem aangereikt, hij pakte hem aan en nam een slok. Scherp, zoet, prikkelend. Een rilling ging door hem heen en even hield hij de kroes in zijn beide handen geklemd, voor hij hem doorgaf. Een schokje bij de aanraking van zijn hand met de huid van de ander. Hij keek op, zag Erradwyn, vijf generaties ouder dan hij. Aan de andere kant naast hem zat Myrr'han. Nu keek hij de kring rond, alsof hij voor het eerst zag wie met hem om het vuur zaten, de ondoorgrondelijke Aldych-gezichten, die oude familie waarvan hij de jongste afstammeling was.

Naast Myrr'han Dorr'han, de oudste van allemaal, gebogen man, altijd een glimlach om zijn lippen maar een verre blik in zijn ogen. Daarnaast en tegenover hem Keredwyn, met het jonge oude gezicht, een meisje zou ze kunnen zijn, jonger nog dan Argadwyn, maar als je dat dacht, was je vergeten in haar ogen te kijken. Dan Narr'han, vier generaties ouder dan hij, maar met een enorme kracht. En daarnaast Argadwyn, het maanlicht op haar donkere haar, het vlammspel op haar gezicht. Mooi, maar als altijd afwezig, half in die andere wereld, waarin ze was opgegroeid. Ferr'han wist er niet veel van, alleen dat ze net op tijd was teruggekomen voor haar Kléar'ach.

Nu stond ze op en stak haar handen naar hem uit, ranke handen die hij vastpakte terwijl hij ook opstond.

'Kléar'ach mes fill'har,' zei ze, en heel helder keek ze hem aan, wat hem verraste. Voor het eerst in zijn leven was ze er, hier en nu, niet afwezig, niet half in die andere wereld. Ze hield een ketting omhoog. Hij moest door zijn knieën zakken en zijn hoofd buigen, anders kon ze hem de ketting niet omhangen. Haar handen voelden warm in zijn nek en haar fluistering, alleen hoorbaar voor hem, trok door zijn aderen: 'Ga de weg die je moet gaan.'

Toen ze naar achteren stapte, keek ze hem nog steeds in zijn ogen. In die van haar las hij meer dan de woorden die ze gesproken had. 'Morr'lydde,' voegde ze eraan toe, en dat was wel hoorbaar voor iedereen.

Hij betastte de hanger die speciaal voor zijn Kléar'ach was gemaakt: drie gladde groene stenen in een driehoek tegen elkaar aan. Hij keek naar Argadwyn, zoekend naar de woorden die hij nu moest spreken, maar hij kon ze niet vinden. Wat kon hij zeggen? Dat hij zich groots voelde, groter dan hen allemaal, en nietig in het schijnsel van de volle maan, in de schaduw van de berg? Of dat andere, de twijfel.

Hij liet de hanger los, de stenen die hij niet verdiende. Zijn Kléar'ach had hem moeten reinigen, alles wat niet van Aldych was moeten wegwassen, brandend in het vuur, maar dat was niet gebeurd.

Hij merkte dat Argadwyn naar hem keek en hij liet zijn hand zakken.

'M'er cyn,' zei hij. 'M'a Aldych farr'.' Iets anders kon hij niet bedenken, woorden die niet zoveel betekenis hadden, maar ze leken er genoeg mee te nemen. Keredwyn knikte hem toe, maar wat ze zei ontging hem. Een blok hout gleed half uit het vuur. Met zijn voet duwde hij het terug. Daarna verliet hij de kring.

De maan wierp haar schaduw over het veld toen hij naar de berg liep, over het stenige pad langs de flank omhoog, steeds ontoegankelijker, steeds grilliger, het pad waarvan Ferr'han vermoedde dat alleen hij het kende en alleen hij de kracht voelde die hem leidde. Steeds sterker voelde hij

de magie, totdat die hem niet meer leidde, maar trok. Al zou hij terug willen, het kon niet. De magie hield hem vast.

De magische steen begroette hem, de rots die hoog oprees en zou moeten omvallen met zijn smalle onderkant en brede bovenkant. Ferr'han legde zijn hand ertegen, als altijd, en onmiddellijk voelde hij hoe zijn kracht zich vermengde met die van de steen, vertrouwd, volmaakt. Even bleef hij zo staan, toen liet hij de steen los en vervolgde zijn weg verder omhoog, naar de waterval. Het geraas van het water dat op de rotsen kletterde omarmde hem, maar toen hij de eerste glimp van de waterval opving, stokte hij. Zo, met het water glinsterend in het licht van de volle maan, had hij hem nog nooit gezien, met de fijne druppels die rondspatten als vonken licht en het schuimen, het kolken waar het water neerkwam vreemd wervelend. Betovering.

Hij stapte naar voren tot vlak naast het neervallende water, sloot zijn ogen, rekte zich en zette nog een stap.

Met enorme kracht stortte het water op hem neer, benam hem de adem. Hij bevoor, hij brandde – spelden prikten in zijn huid, in zijn handen, gezicht, voeten. Zijn hoofd barstte uit elkaar, of werd het juist in elkaar gedrukt? Alles was water, het overdonderend geraas dat alles overstemde, die massa die op hem neerstortte, als een koker om hem heen waar hij niet uit kon, een water-val.

Stemmen, beweging. Gefladder van witte gewaden

die om hem heen dansten, naar hem toe en van hem af, hem aanraakten of net niet. Die zijn naam fluisterden en spreuken zeiden in een taal die op de zijne leek maar niet dezelfde was. Gedaanten dicht om hem heen, maar te ver weg om aan te raken, vluchtig als een droom, een visioen.

Hij ademde water, hij was water. Hij opende zijn mond voor een schreeuw en het water kwam in hem, spoelde door zijn organen en hij wervelde, draaide, kolkte, tot hij niets meer was, niet eens een druppel. De stemmen om hem heen gingen maar door, ritmisch melodius, ongrijpbaar.

En het was over. Het geraas was er nog, maar niet meer in hem. Hij kon bewegen – een vinger, een hand, een voet. Zijn hoofd voelde licht, hij ademde lucht en duizelig wankelde hij, in een reflex zijn hand uitgestoken, harde rots. Stevig. Zijn voeten stonden ook stevig, hij was stevig, niet meer vloeibaar.

Hij opende zijn ogen. Naast hem was de waterval, glinsterend in het maanlicht, kolkend en bruisend. Geen gedaanten, geen gewaden, geen stemmen. Hij stak zijn handen uit, de mouwen van zijn tuniek plakten er nat aan vast en nu voelde hij ook hoe plakkerig de rest van zijn lijf was.

Zijn lichaam rilde, maar diep vanbinnen was het warm gloeiend, de kracht die in hem ontwaakt was. Aldych, maar ook nog iets anders, iets waar hij geen naam voor

had. Iets wat leek op Aldych, wat op dezelfde manier stroomde, maar anders. Grootser. Hij hief zijn armen hoog boven zich, zijn gezicht naar de maan. Hij was er. Zijn Kléar'ach was compleet.

Langzaam liet hij zijn armen weer zakken. Hij ademde, en iets ademde met hem mee. Vanaf een rots keek een paar gloeiende ogen op hem neer. De donkere vorm zette zich af en met een paar forse sprongen kwam hij naar hem toe. Ruige vacht langs zijn been en onder zijn hand. Hij klauwde in de vacht en merkte hoe weinig kracht hij nog had. Rillend hees hij zich op de rug van het dier. Wind streek langs zijn huid toen ze met soepele sprongen de berg afdaalden, door het woud naar het huis. Krachteloos liet hij zich van de rug afglijden. In zijn droom wachtte, waakte het dier tot hij zich in zijn deken had gerold. In zijn slaap hoorde hij het wolvengehuil.